

прочуль още повече Иванъ Вазовъ, но се прочуль и Сборникътъ на Д-ръ Иванъ Шишмановъ. Романътъ билъ довършенъ и напечатанъ цѣль въ II и III книга на Сборника презъ 1890 година.

Между Вазовъ и Д-ръ Шишмановъ се завързале най-искрено и сърдечно приятелство, което траяло чакъ до смъртъта ѝ на двамата.

Така Д-ръ Ив. Шишмановъ съ широкото си образование и голѣмата си пѣргавина тласналъ книжнината и просвѣтата силно напредъ. Проектътъ-законъ за народното просвѣщение билъ приетъ още на следната година (1891). Д-ръ Шишмановъ навсѣкжде и въ Народното събрание давалъ най-широки обяснения за всичко: за програмитѣ на училищата, за образованието на учителитѣ, за тѣхната заплата и т. н. До това време много учители нѣмали потрѣбното образование. Училищнитѣ настоятели пазарявали учителитѣ така, както пазаряватъ пждаритѣ по селата. Който искалъ по-малко пари, безъ да му гледатъ работата, него приемали. Заплатата не се плащала редовно. Случвало се често да минаватъ 6 месеца, а нѣкога минавала и година, безъ да платятъ на учителитѣ. За това последнитѣ често правѣли заеми и се прехранвали съ молба отъ родителитѣ на ученицитѣ.

Д-ръ Иванъ Шишмановъ решително казалъ: това не може да върви тѣй. Учителитѣ не сж нито говедари, нито пждари, а образовани люде, които трѣбва да се възнаграждаватъ за народополезната си тежка работа, споредъ нуждата си, и то редовно всѣки месецъ.

Въ сжщия законъ се наредило, какво училище трѣбва да сж свършили учителитѣ за отдѣленията, какво за прогимназията, за срѣднитѣ училища и Висшето училище, какъ да се назначаватъ и уволняватъ, какъ да се сждятъ, ако иматъ грѣшки, и какъ да се повишаватъ по служба, ако покажатъ любовъ къмъ